

sluimerde toen zij vertrok voor haar wandeling. Machinaal liep ze verder, zonder te kijken naar wat haar omringde, tot uit den tuin van één der huisjes plots rauw geschreeuw opklonk, krijschende kreten van doodsangst gevolgd door klaaglijk gepiep. Uit de deur renden twee kinderen en een man. Een kat, opgejaagd, redde zich met lenigen sprong over het wankel hek en schoot langs den landweg de velden in. De man en de kinderen naderden den door de kat losgelaten buit, een groote vogel, die angstig piepend tegen den grond dook. Eén der kinderen, een meisje met blonde vlechtjes, begon te schreien van afschuw en medelijden, de handjes voor het gezicht om niet te zien het vreeselijke daar vóór haar. Het jongetje deed dapper, maar Mary, die was blijven staan, zag het doodswitte gezichtje.

„Is-ie erg gebeten, Vader?” vroeg hij gesmoord.

De man, met een gebaar van omzichtigheid, dat Mary trof, nam den gewonden vogel op, die wanhopig sloeg met één vleugel. De andere hing verlamd neer. Hij beurde den vogel buiten het gezicht van de kinderen, die beiden toekeken, de mondjes angstig gesperd. De stem van den man was donker en zacht van meêdoogen. De klank was Mary, in haar overgevoelighed, een fysieke weldaad.

„Ga naar binnen, kinderen,” zei hij, „Vader moet den vogel doodmaken. Hij is bijna doodgebeten, hij kan niet meer beter worden; maar als hij zoo blijft leven, zal hij heel veel pijn hebben — voor niets.”

Het meisje vluchtte het huis in. De jongen bleef staan, vreemd geboeid.

„Kunnen we 'm niet verbinden?” vroeg hij met een haperend stemmetje.

„Nee, kerel, niets aan te doen. Ga gauw weg; Vader moet alleen zijn.” Het kind ging schoorvoetend. Bij de deur keek het om.

De man wendde zich met den rug naar het huis en bemerkte Mary, die onbewegelijk was gebleven, zonder wil. Ze keek in een paar blauwe oogen van een zoo wijde, diepe barmhartigheid, dat een warme stroom door haar borst ging.

„Er is niets meer aan te doen, juffrouw,” zei de man, als moest hij zich verontschuldigen. „Het dier kan nog wel een paar uur lijden. Het is een Christelijke daad, hem er uit te verlossen.”

Mary knikte woordeloos. Ze vond de kracht, zich af te wenden en haar loome voeten op te beuren, één voor één, den weg langs, tot ze stond op de heide, die golfde naar het dennenbosch aan den einder.

Op een bult zette ze zich, het hoofd in de hand, en staarde. De heide was stil en wijd, als een lief, begrijpend woord. Op een afstand rezen de stammetjes van een berkenboschje en rondom haar schaterde als een blijde lentekreet de gele brem, in zware, hoogop strevende toeffen.

En stil alom.... heel stil.... de natuur, die werkt en zwelt in heilige stilte van geboortewonder. Allengs ontspande zich haar geest door den weldadigen invloed van de rustige omgeving en ze begon zacht te